

ИНТЕРВЈУ

ГЕНЕРАЛ-ПОТПУКОВНИК
МИЛОСАВ СИМОВИЋ,
КОМАНДАНТ
КОПЕНЕ ВОЈСКЕ

САВРЕМЕНИ КОМАНДАНТ СТАРОГ КОВА

Официр треба да осећа и воли најтежи део војничког посла и буде спреман да поднесе највеће жртве у одбрани отаџбине. Не сме да мисли да никада неће бити рата и да бежи од логоровања и терена. Кадета треба учити да, упркос евентуалним службеним и приватним проблемима и тешкоћама, не напушта војни позив. Војска Србије и Србија нису само гарнизони Београд и Нови Сад, него и Бујановац, Прешево, Врање, Куршумлија, Рашка, Нови Пазар...

Бриљантну војничку каријеру почео је као потпоручник 1988. године у Нишу, а наставио у Пироту. Од 1997. до 2013. године службовао је у Бујановцу и Врању. Завршио је све војне школе с одличним успехом, а Генералштабно усавршавање с десетком. Има велико искуство на терену, у рату и оружаним сукобима. Био је и рањен, после седам операција вратио се трупи. Одликован је Орденом за храброст 1999. године. У 34 години постао је најмлађи пуковник Војске Југославије, а с 41 годином најмлађи генерал Војске Србије. Први је почасни грађанин општине Лепосавић, а новине „Врањске“ су га неколико пута прогласиле личношћу године. Група грађана Врања, две године после његовог одласка у Ниш, покренула је иницијативу да Врање усвоји награду Почасног грађанина и да њен први носилац буде управо генерал Милосав Симовић.

Поводом дана Копнене војске, 16. новембра, за „Одбрану“ разговарамо с њеним првим човеком, генералом кога добро познају и највиши команданти страних армија који су посетили Копнену зону безбедности.

О. *Српски народ је одувек имао посебна осећања према војнику. Ви сте од пошторучничких дана до данас на лидерским дужностима. Како се носите с великом одговорношћу и многобројним обавезама на садашњој дужности?*

– Бити командант Копнене војске у Србији је огромна одговорност и велика част. Не треба радити због чина или вишег положаја, то само по себи дође ако неко вреди. Треба волети посао, радити поштено, из љубави и по савести, поштовати претпостављене, али осећати војнике и старешине, не

бежати од њихових проблема, не кристи се иза чиновна и положаја, волети људе, бити искрен према њима и чинити све што је у моћи да им се помогне. Нема идеалног војника, односно човека, сви имају мане и врлине, неко више, а неко мање. Вештина командовања огледа се у раду са људима. Из свакога треба „извући“ оно најбоље. Имам много обавеза, али уживам у њима јер волим да радим. Све обавезе лакше решавам уз добре сараднике: генерале Глишовића и Лазаревића, пуковнике Стопу и Балтића, потпуковника Видановића, мајоре Вучића и Милосављевића, заставника Ђорђевића, начелнике одељења, поштоване команданте бригада, самосталних батаљона и директора завода који су у надлежности Копнене војске.

О. *Како сте задовољни нивоом функционалних и оперативних способности бригада и батаљона који чине Копнену војску? Колика су обука и осисобљавање јединица прилагођени савременим захтевима, односно зацама који их очекују?*

– Садашњи ниво оперативних и функционалних способности јединица Копнене војске омогућава извршење додељене мисије и задатака који из ње проистичу. Оперативне способности градиво у индивидуалној и колективној обуци, извођењем тактичких вежби и тактичких вежби с бојевим гађањем у нашој земљи и иностранству.

Изводили смо вежбе подржане рачунарским симулацијама које су битне, али и вежбе на терену које су још значајније. Вежбе ради припреме јединица за мултинационалне операције су важне, али нашу копнену војску нећемо свести на „чек поинт војску“. Као и до сада, наставићемо с

извођењем тактичких вежби с бојевим гађањем ранга батаљон–дивизион–одред, које су кључне за прву мисију Војске Србије. Ове године имали смо шест таквих вежби. Осим њих, јединице Копнене војске извеле су 140 вежби различитих врста, од нивоа батаљона, закључно с Командом Копнене војске. Изведено је и више од 3.500 гађања из пешадијског и наоружања родова. Без обзира на ограничена финансијска средства, обезбедићемо извођења вежби у 2016. години. Обука је прилагођена савременим изазовима, а садржаји обучавања се дограђују.

О. *Дуго сте били командант Четврте бригаде, одлично знате каква је ситуација у Копненој зони безбедности, нашем најосетљивијем подручју. Колика избеглице на југу централне Србије утичу на политичко-безбедносну ситуацију у Копненој зони безбедности? Како политичко-безбедносна ситуација у окружењу утиче на ситуацију у том делу наше земље?*

– Прихват избеглица у надлежности је МУП-а и Министарства за рад и социјалну политику. Припадници Четврте бригаде били су ангажовани на уређењу прихватног центра за избеглице. Намучени људи, избеглице одлазе из ратом захваћеног подручја у бољи живот, али постоји могућност да међу њима има и терориста. У сарадњи с нашим безбедносним службама пратимо ситуацију и предузимамо превентивне мере. Политичка ситуација у Македонији и на Косову и Метохији је нестабилна, а безбедносна ситуација релативно стабилна, али осетљива. Политичко-безбедносна ситуација у Копненој зони безбедности је стабилна и осетљива, између

осталог и због повећаног броја миграната с Блиског истока. Могућност дестабилизације постоји, посебно кад је реч о појединцима и мањим групама. Безбедносни ризик и даље представљају илегални преласци избеглица, илегална трговина малопродајне и великопродајне робе, трговина људима и бесправна сеча шуме. Припадници Копнене војске у Копненој зони безбедности у сарадњи са припадницима МУП-а и КФОР-а извршавају редовне задатке, обезбеђујући мир свим грађанима југа централне Србије без обзира на националну, верску и политичку припадност.

Q Чине се најори у опремању Коинене војске модерним наоружањем и савременом опремом. Да ли је то довољно?

– Сигурно је да наша техника није модерна као у војскама најразвијених земаља света, али није ни за потцењивање. Борбена техника којом располажу јединице Копнене војске омогућује извршење задатака. Најбитније је да техника буде исправна и на нивоу сигурне употребљивости. Опремамо се у складу с материјалним

могућностима наше земље. Наставићемо започет процес опремања савременим оптоелектронским средствима, телекомуникационо-информатичком и заштитно балистичком опремом, те падобранима. Очекујем и желим да државно руководство посвети већу пажњу набавци модерног наоружања и опреме. Само снажна војска јесте гарант безбедности и стабилности у земљи и региону.

Q Какав је животињи стандард припадника Коинене војске?

– Припадници КоВ деле судбину народа и државе. Сви ми радимо на добробит државе. Али, информација да ММФ одређује да ли ће бити повећања плате за припаднике Војске, на припаднике КоВ веома негативно делује.

Q Учесће Коинене војске у мировним операцијама је све израженије. Како оцењујете учинак на њом плану?

– Један од начина да створимо безбедно окружење, стичемо искуства и унапређујемо наше способности, јесте учешће у мултинационалним операцијама. Тренутно су 224

припадника Копнене војске ангажована за потребе Уједињених нација у шест мултинационалних операција и две операције Европске уније. После учешћа у тим операцијама, наши људи су искуснији, зрелији, стручнији и способнији за реализацију прве мисије, а то је одбрана Србије. Већини њих, поред жеље за стручним усавршавањем, један од мотива за одлазак у мултинационалне операције јесте и повећање породичног буџета, што је разумљиво због тренутног стандарда припадника Војске. Ипак, има и појединаца којима је новац основни, чак и једини мотив. Похлепа за новцем није добра за војника, војску и државу. Похлепан војник уништава себе и друге. Он може нарушити међуљудске односе и безбедност јединице. Команда Копнене војске ради на благовременом уочавању таквих војника и спречавању њиховог упућивања у мисију. Као команданту битно ми је да сви који одлазе у иностранство стечена знања или вештине користе за јачање способности Копнене војске у одбрани земље.

Q Као командант Четврте бригаде често сте имали прилику да у Коиненој зони безбедности примите многобројне делегације страних армија. На дужности команданта Коинене војске штакви сусрети су, вероватно, још чешћи. Недавно сте се сретли и с командантом Коинене војске САД у Европи генералом Хоџисом, који се веома похвално изразио о нашој војсци.

– Војска Србија сарађује са војскама Русије и Кине, а са војскама САД и Европске уније преко чланства у Програму „Партнерство за мир”. Сусрет са генералом Хоџисом био је користан за нашу војску и државу. На обезбеђењу административне линије с Косовом и Метохијом са америчком војском сарађујемо од 2001. године, јер језгро тактичке групе КФОР-а чини амерички контингент. Национална гарда Охаја и Копнена војска САД у Европи улажу финансијска средства у опремање Центра за обуку јединица за мултинационалне опе-

рације, где ће се обучавати наше јединице за реализацију задатака у мултинационалним операцијама и Копненој зони безбедности, али и за извођење вежби које унапређују наше оперативне способности. Такође, мој гост и гост Копнене војске био је генерал Саљуков, командант Копнене војске Русије, са којом интензивно сарађујемо од прошле године. Изводећи вежбу „Срем 2014“ угостили смо генерала Шаманова и припаднике Ваздушно-десантних снага.

О У Паршнерсџиву за мир сарађујемо и са земљама које нам нису наклоњене. Њихове војне делегације шакође посећују нашу војску. Како Ви, као први војник Коинене војске, најмасовнијег и најстаријег, а у Србији свакако и најпопуларнијег вида војске, гледаше на тај вид сарадње наше земље?

– У Првом светском рату Аустријанци су учинили највећа злодела у

помислити да заборавимо агресију, али треба гледати у будућност и сарађивати и са западним војскама. Генералу Хоџи сам, приликом његове посете, рекао да сам упознао и генерала Саљукова и да је то разуман човек и професионалац као и он, те да бих волео да се и њих двојица виде и разговарају. То је пут ка миру и разумевању. Боље је 1.000 дана разговарати него један дан ратовати. Али, ако дође до рата, не треба сумњати, ми војници ћемо бити први који ће, ако треба, положити и живот за своју земљу.

О Ове године шенкисџи Коинене војске остварили су велики успех на шенковском биашлону у Русији. Да ли сте очекивали шакове резултате?

– На светском такмичењу тенковских посада на полигону „Алабино“ у Русији наши тенкисти освојили су треће место. Сви чланови тима заслужни су за успех, а најзаслужнији су

жују највеће поштовање Војске Србије и наше земље. Начелник Генералштаба генерал Љубиша Диковић уручио је члановима тима војне спомен-медаље, које им је доделио министар одбране Братислав Гашић. Команда Копене војске обезбедиће освајачима бронзе 10 дана одмора на Копанику. Најмање што заслужују јесте да Команда буде доследна у намери да ти војници постану подофицири или цивилна лица Војске Србије.

О Коинена војска је у прошлеком периоду помагала цивилним структурама у ошклањању последица елементарних непогода. Каква је сарадња с локалним самоуправама? Ви сте прошле године били ангажовани и у Борском округу.

– У прошлој години у мајским и септембарским поплавама, током ниских температура и снежних падавина, припадници Копнене војске били су ангажовани на 86 локација у 39 општина, спасили материјална добра, извршили водоснабдевање на територији 14 општина, поставили 13 тешких механизованих мостова, заједно са осталим структурама Војске евакуисали више од 10.000 грађана, градили водоводе и изводили инжињеријске радове. У овој години извршили смо водоснабдевање становништва у четири општине, изградиле водовод у Малом Зворнику и пружили помоћ прихватном центру за избеглице у Прешеву и Миратовцу. Био сам командант ангажованих војних и цивилних снага на територији општина Кладово и Мајданпек. Поред припадника Копнене војске, пожртвованост и стручност исказали су и припадници Команде за обуку и Ратног ваздухопловства и противваздухопловне одбране. Несрећа и мука су нас зближиле и за кратко време урадили смо велики посао. Упознао сам много добрих људи у Кладову, Мајданпеку и околини који поштују и воле нашу војску.

О Били сте помоћник команданџа војне параче „Корак победника“ за Коинену војску и одговорни за пешадијски ешелон. Познајте

ВИШЕ ОД ПРОФЕСИЈЕ

Генерал Милосав Симовић је први у Војсци Србије организовао акцију „Лекар на селу“ и акцију „Отворени дан“, с више од 7.000 посетилаца. Иницијатор је изградње споменика погинулима, обележавања славе 78. моторизоване бригаде и враћања традиције врањског Првог пешадијског пука. Чланови Удружења војних пензионера из Врања не заборављају да је пре неколико година, када су сва удружења у Србији морала да напусте просторије домова војске, бригадни генерал Симовић њих задржао. Нису га заборавили у Трговишту, Сурдулици и Владичином Хану, а Срби и Албанци у Бујановцу и Прешеву не заборављају његове заслуге за мир у Копненој зони безбедности. Удружења ослободилачких ратова у Врању и Нишу сматрају га искреним пријатељем. Формирао је фудбалски клуб „Небески анђели“, плесну групу „Тамо далеко“ и бенд „Војна тајна“.

нашој Мачви. У Другом светском рату Немци су стрељали грађане, ученике и децу Крагујевца. Грађани Србије никада неће заборавити те догађаје, али је данас у Аустрији и Немачкој више стотина хиљада Срба. Агресија НАТО-а, коју су предводиле САД, била је 1999. године. Због малог Бранимира, старог шест година, мајке Дивне и оца Видосава Станијановића, који су погинули у возу 12. априла у Грделичкој клисури, због многих других жртава и беспримерног материјалног уништавања Србије, никада не смемо ни

пуковник Жељко Кузмановић и потпуковник Саша Тодоров. Пре почетка такмичења тенкистима сам рекао да бих био задовољан ако буду седми на свету, с обзиром на то да смо на прошлогодишњем такмичењу били осми, али да се „не бих љутио“ ако се врате с бронзаном медаљом. Међу таквим велесилама и далеко бројнијим светским војскама изборили смо треће место и нашли се на победничком постољу, заједно с екипама Русије и Кине. Сви, не само десетар Миливоје Тијанић, који је био повређен, заслу-

је да сīе велики перфекциони-сīа, ња Вас њишам да ли сīе задовољни учешћем њешагије у њаради, с обзиром на шїо да је њен сїројеви корак био најим-ѡресивнији?

– Нарешће начелника Генералштаба да сам његов помоћник за Копнену војску и одговоран за пешадијски ешелон примио сам у Текији. Добром организацијом и вредним радом у рекордном року завршили смо отклањање последица поплава на четири локације, 18. септембра дошли смо у Текију, а 3. октобра завршили. До 8. октобра формирали смо подешелоне и вежбали у Војној академији за наступ 16. октобра. С обзиром на то да смо вежбали само нешто више од десет дана, могу да будем задовољан.

О *Релативно сīе млади, а веома искусни, ѡсебно у командовању и раду са људима. О несумњивој амбицији и жељи сваког ѡшћоручника да једном ѡсїане генерал и шїако досегне највише врхове војне ѡрофесије говорили су и ѡисали најславнији срїски команданшїи. Да ли сīе и сами шїежили шїом циљу?*

– Амбиције су предуслов сваког успеха. Али, много је важнија дисциплина. Дисциплинована и обучена војска побеђује у миру и рату. Дисциплина је почетно слово азбуке свих војски света. Још је значајнија свесна војна дисциплина – када војник и старешина знају зашто раде нешто што није лако, а често веома напорно. Тада без оптерећења извршавају задатак. Старешина на командној и руководећој дужности највише утиче на међуљудске односе и развијање поверења у колективу. Без здравих међуљудских односа нема успешног извршења задатака. Волим тимски рад, разматрање више варијанти и креативних предлога, а онда бирам најреалнији начин извршења задатка. Да има простора спомену бих многа имена људи с којима сам сарађивао. Моја морална обавеза је да свим војницима и старешинама, за напоран и рад од срца, кажем хвала. Свакако, не треба радити због похва-

ла претпостављених, него из љубави према војном позиву и онда успех сам долази. Без обзира на животне проблеме, љубомору, завист и сплеткарења којих има свуда, па и у Војсци, на крају ипак победе рад, истина, поштење и правда, јер су то најјача и победоносна оружја. Ако је природно да човек буде сујетан и завидан, онда се војне вође, од најнижих до највиших нивоа, морају изградити са што мање сујете и зависти. Претпостављени никада не треба да буде љубоморан на успех потчињеног, он треба да га подржи и чува. Ако смо због јавности и претпостављених према потчињенима коректни, а свакодневно нисмо правични и поштени, онда нисмо добри и успех ће изоста-ти. Таква су моја искуства.

О *Колико сīе задовољни знањем и осїособљеношћу официра који у јединице долазе ѡсле завршене Војне академије и да ли Коїненој војсци недосїају ѡодофицири са средњом војном школом, какве смо некада имали?*

– Завршетком Војне академије сви смо били оспособљени, мада не у потпуности. Слично је и са садашњим потпоручницима. Већина кадета одлази у Војну академију јер воли униформи и војни позив. Није добро ако је главни мотив да се она заврши због сигурног запослења. Кадет, будући официр треба да осећа и воли најтежи део војничког посла и буде спреман да поднесе највеће жртве у одбрани отаџбине. Не сме да мисли да никада неће бити рата и да бежи од логоровања и терена. Треба га учити да, уз евентуалне службене и приватне проблеме, не напушта војни позив. Војска Србије и Србија нису само гарнизони Београд и Нови Сад, него и Бујановац, Прешево, Врање, Куршумлија, Рашка, Нови Пазар... Свакако, увек је било и биће амбициознијих, вреднијих, образованијих. Њихове вредности не треба оспоравати. Треба их подржати, поштовати и неговати, они су будућност Копнене војске и Војске Србије. Али, ни они други не смеју да заостају. Просек је оно најмање с чим смемо да будемо задовољни.

вољни. Кад је реч о подофицирима, нажалост, све их је мање са средњом војном школом.

О *У Врању сīе оформили сїомен-собу Четвртїе бригаде и реновирали Дом Војске. Да ли ѡсїшїоји идеја да шїако нешїо урадишїе у Нишу?*

– Уредићемо унутрашњост и спољашност две зграде које су културно-историјски значајне за град. То су зграде Дома Војске и Команде Копнене војске. У згради Команде биће спомен-соба за коју смо прикупили податке о свим погинулим Нишлијама војницима, полицајцима и цивилима,

од српско-турских ратова до агресије НАТО-а. Дом Војске је место културних дешавања. Под руководством диригента, капетана Дејана Ђорђевића у Дому свакодневно вежба Војни оркестар – Ниш, чији су наступи веома запажени у земљи и иностранству. У том здању културе су и просторије удружења војних пензионера, подофицира и клуба генерала. Ресторан Дома користи се за репрезентативне потребе гарнизона Ниш и издаје у комерцијалне сврхе. Неопходно је створити боље услове за рад и Дом Војске учинити привлачнијим за припаднике гарнизона и грађане Ниша.

О Повод за овај разговор јесће Дан Коџине војске – 16. новембар. Пре 101 годину, на њај дан ошћочела је Колубарска бишќа, у којој је српски ѡешадинац огнео ѡобеду над неућоредиво моћнијом и оћремљенијом аустроугарском војском. Како ћешће обележити ѡај значајан датум?

– Носиоци борбених дејстава српске војске у Колубарској бици били су 11 пешадијских и једна коњичка дивизија, подржане с 426 артиљеријских оруђа. После првобитног повлачења пред бројчано надмоћним непријатељем, за само

један дан одмора, српска војска успела је да се опорави и крене у остваривање замисли свог команданта, генерала Живојина Мишића, да под непрекидном борбом заустави наступање непријатеља и да разбије његове пукове. Колубарска битка срушила је мит о непобедивости аустроугарске војске и одредила даљи ток Првог светског рата. То је за нас веома важан дан и ми ћемо, с више манифестација, достојно да га обележимо. ■

Душан ГЛИШИЋ
Снимео Јово МАМУЛА